

LA NOIA DEL MOCADOR BLAU

"Una vida basada en dies i uns dies que busquen l'eternitat"

El vent xiuxiuejava, tot reclamant en un silenci ensordidor l'atenció d'aquells arbres que es movien amb el seu so. M'agradava la primavera.

El pare sempre em deia que cada vegada que una fulla decidia deslliurar-se del seu arbre un desig es complia. I encara que estic segura que tot això s'ho inventava li regalava un dels somriures que buscava.

Ara ja no ho faig tant, això de somriure. Gairebé no ho faig. No és que no vulgui, es que no en trobo de motius.

El meu pare ja no hi és i la mare no té una altra cosa en ment que no sigui la curació de la seva filla, ja ni tan sols surt amb les seves amigues a prendre cafè, s'ha oblidat del pintallavis i l'expressió de la seva cara s'ha envellit per la preocupació. És injust. No és ella la que he de passar-se tota la seva vida en un viatge constant a l'hospital. I després tornar a casa. Si es que hi ha diferència.

Agafó el mocador blau de la tauleta de nit i intento posar-me'l al cap, tot suplicant perquè la mare em deixi de mirar així, com si es compadís de mi. Les seves ulleres són tan grans que semblen blaus trepitjant la seva joventesa.

Pels veïns també va suposar un gran canvi, ells que estaven acostumats al xivarri i als crits constants on ara només escolten un fràgil silenci inamovible.

-Mama, deixa'm, puc fer-ho jo sola - li retiro bruscament les mans del mocador.

No m'acostumo mai als canvis d'humor i en el fons sé que no deuria pagar-los amb la mare, però no puc evitar-ho, potser perquè la quimioteràpia m'ha fet ser així.

-Afanya't que faràs tard. I no crec que vulguis donar aquesta impressió el primer dia.

-És clar - contesto amb un somriure forçat.

El dia no comença de la millor manera, i no perquè vulgui ser pessimista, que de vegades ho soc, sinó perquè anotar-me la clau de la taquilla en un mocador potser no va ésser una idea d'Einstein. I la pregunta postulant al premi Nobel és; què faré jo ara amb els llibres?

- Necessites ajuda?

Pensava que era jo sola al passadís. Em caracteritzava per ser una persona molt observadora i aquell error només podia significar una cosa, les meves aptituds també estaven canviant.

Davant de mi es materialitza la perfecta imatge del tòpic d'adolescent dolent que és present en totes les novel·les per a joves del segle XXI.

- Què vols? - pregunto a punt de fer un forat al terra de tant que repico amb el peu.

-Ets a la meua taquilla - respon amb un somriure de superioritat.

No dic paraula. Refuso la seva mirada i començo a caminar cap a l'aula.

Adéu als llibres! De totes maneres mai es fa gran cosa el primer dia, no?

La classe dels dofins. M'he quedat parada. La classe dels dofins.

Pensava que això ja era cosa d'infantil. Quan he arribat, havia pensat que m'havia confós de lloc, es clar, sóc nova i és una cosa ben normal, però sembla que avui el món no està de la meua part, i en efecte, jo vaig a la classe dels dofins. Ai mare...

Com de costum, tothom calla i se'm queda mirant en silenci. Fins i tot el professor ha deixat d'escriure a la pissarra per prestar-me atenció, encara que en aquest cas ho entenc, està intentant esbrinar qui és el desgraciat que l'ha interromput a mitja classe. Segur que li hagués fotut la brega, però és clar, ningú renya a un malalt. I per primera vegada no em queixo.

-Bon dia. Deus ser la Zoeh, oi?

- Sí, aquesta sóc jo. – molt curiós que el meu nom signifiqui vida i que sigui justament això el que em falta.

-Molt bé. Tu seu on vulguis i si tens cap dubte em preguntes.

No m'hi molesto en contestar. M'assec en l'última cadira del fons i espero pacientment que la tortura s'acabi. De totes maneres, de què em serveix estudiar si potser demà no visc per explicar-ho.

La noia del meu costat em llença un paper. El miro encuriosida.

Aprèn a viure la vida

No entenc res i no tinc temps de preguntar a què es referia ja que l'alarma del pati anuncia la fi de la classe. Sorprenentment i contra tot pronòstic, no he sigut la primera en sortir. De fet, m'he quedat l'última, mirant com les paraules en negreta semblen indicar-me alguna cosa que encara no esbrino.

Agafó la meua motxilla buida i camino cap al pati. Sense saber si estava cap a l'esquerra o cap a la dreta.

No hi ha ningú pels passadissos, tots estan fora gaudint de la petita mitja hora que tenen per respirar aire pur i no l'aire saturat d'hormones que es respira a l'aula.

-T'has perdut? - pregunta una veu ja coneguda al meu costat. No pot ser.

-Un altre cop tu? Saps? T'he vist la cara un dia i ja n'he tingut per a tota una vida. –li contesto somrient.

-Si és que aconseguixes arribar-hi.

Em quedo paralitzada i el meu somriure desapareix. Mai ningú m'havia dit una cosa semblant, amb aquesta crueta, com si fos cosa de broma.

-Això no et pot afectar! És que no acceptes que t'estàs morint? - somriu felí.

-Però de què vas! Tu no en saps res de mi!

-Crec que ja sé el suficient. Però un consell; no et facis la víctima, això no et funcionarà. No et tinc més respecte que als altres, no et tinc pena ni res pel fet que t'estàs morint d'un càncer. La vida és dura, princesa.

-Idiota! Ja ho tinc més que acceptat!

-Si tan acceptat ho tens per què no et treus el mocador i et deixes d'ocultar?

No tinc temps de rebatre res. M'arrenca el mocador del cap i se'n va corrents pel passadís.

No soc una persona que plori per qualsevol cosa. Mai ho he fet, ni quan em van dir que segurament no arribaria als setze anys, sempre vaig pensar que allò no eren més que números. Però vaig començar a plorar, no perquè m'hagués tret el mocador, no perquè totes les seves paraules m'haguessin fet mal. Sinó perquè era la primera vegada que algú em deia la veritat a la cara. No havia vist compassió en els seus ulls. No em mirava com si fos fràgil, com si fos un cristall sensible al tacte.

Oficialment podia dir que el Badboy m'acabava de trencar els esquemes.

I ara estava sola. Nua. Felíç. No depenia de cap mocador.

- Torna'm el mocador blau, estúpid! – vaig esclatar a grans rialles. Qui ho diria.

Més viva que mai em vaig adonar d'una cosa; començava a aprendre com es vivia de veritat. Sense amagar-se.

Natàlia Rodríguez López

La noia del mocador blau

2n premi Prosa

15-17 anys